

Молодий комуніст

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Субота, 29 березня 1986 року

№ 38 (3701).

Ціна 2 коп.

ІНФОРМАЦІЙНЕ ПОВІДОМЛЕННЯ ПРО ПЛЕНУМ ЦК КОМПАРТІЇ УКРАЇНИ

28 березня відбувся Пленум Центрального Комітету Комуністичної партії України.

Для участі в роботі Пленуму були запрошені голови обласних комітетів, міністри, керівники деяких інших республіканських організацій, секретарі Укрпрофради, ЦК ЛКСМ України, які не входять до складу Центрального Комітету і Ревізійної комісії Компартії України.

Пленум розглянув питання «Про підсумки XXVII з'їзду КПРС і завдання партійних організацій республіки по виконанню його рішень». З доповіддю виступив член Політбюро ЦК КПРС, Перший секретар ЦК Компар-

тії України В. В. ЩЕРБИЦЬКИЙ.

В обговоренні взяли участь тт. Ю. Н. ЄЛЬЧЕНКО — перший секретар Київського міського партійного комітету, В. П. МИРОНОВ — перший секретар Донецького обкому партії, А. П. ЗОЛОТАРЬОВ — бригадир бригади гірників очисного вибою шахти «Тернівська» виробничого об'єднання «Павлоградвугілля» Дніпропетровської області, А. П. САЗОНОВ — перший секретар Запорізького обкому партії, В. А. МАСОЛ — заступник Голови Ради Міністрів УРСР, голова Держплану УРСР, К. В. ХІРНІЙ — перший секретар Харківського міського обкому партії, І. С. ПЛЮЩ

— голова виконкому Київської обласної Ради народних депутатів, К. Г. НОСОВ — директор Дніпровського металургійного комбінату імені Ф. Е. Дзержинського Дніпропетровської області, В. П. САЛО — міністр промислового будівництва УРСР, В. С. ВЕНГЛОВСЬКА — ткаля Житомирського льонокомбінату імені 60-річчя Великої Жовтневої соціалістичної революції, А. М. ГІРЕНКО — перший секретар Херсонського обкому партії, В. С. МИХАЛЕВИЧ — директор Інституту кібернетики імені В. М. Глушкова Академії наук УРСР, О. П. МАКАРЦОВ — бригадир бригади проходників тресту «Краснодоншахтобуд»

Ворошиловградської області, М. П. ОБОЗНИЙ — секретар парткому Сумського машинобудівного науково-виробничого об'єднання імені М. В. Фрунзе, В. І. ЦИБУХ — другий секретар ЦК ЛКСМ України, І. А. БУЛИГА — перший секретар Гоцанського райкому партії Ровенської області, В. І. ЮРЧУК — директор Інституту історії партії при ЦК Компартії України — філіалу Інституту марксизму-ленінізму при ЦК КПРС, А. П. НОЧОВКІН — перший секретар Одеського обкому партії, Б. М. ЛІЩИНА — генеральний директор Северодонецького виробничого об'єднання «Азот»

імені Ленінського комсомолу Ворошиловградської області, М. У. КОТЛЮБА — секретар парткому виробничого об'єднання «Запоріжтрансформатор» імені В. І. Леніна.

Із заключним словом виступив В. В. ЩЕРБИЦЬКИЙ.

В обговореному питанні Пленум прийняв постанову, яка публікується в пресі.

Пленум схвалив організаційно-політичні заходи ЦК Компартії України по здійсненню рішень XXVII з'їзду КПРС і XXVII з'їзду Компартії України.

Пленум Центрального Комітету Комуністичної партії України закінчив роботу.

АКТУАЛЬНЕ ІНТЕРВ'Ю

Родом він з села Семенівки Воронезької області. Йому минуло лише 20 літ, коли замінилась Велика Вітчизняна. А позаду вже — довга дорога крізь вогняну віхню, вогненні верстви — Харків, Кіровоградщина, Молдавія, Болгарія, Румунія, Югославія. В переможному 1945-му комсомолець Микола Єрещенко став комуністом. 24 березня того ж року — Героєм Радянського Союзу. То за подвиг під час форсування Дунаю біля села Батини. Вісім контратак відбила група бійців, очолювана старшиною Єрещенком. Коли в живих залишилось лише четверо наших гвардійців, воронезький комсомолец повів їх в рукопашну. Плацдарм був утриманий до підходу основних сил 73-ї гвардійської Червонопрапорної Сталінградсько-Дунайської стрілецької дивізії.

Нині Микола Юхимович Єрещенко очолює колектив автобазистів тресту «Кіровоградськбуд». Він делегат XXVII з'їзду Компартії України, веде велику роботу по військово-патріотичному вихованню молоді, виступаючи часто на уроках мужності в школах Кіровограда, на вечорах бойової слави в будинках культури, під час героїко-патріотичних акцій «Революційний тримаймо крок!», що влаштовує міськомкомсомолу, на парадах юнацьких загонів, стартах багатоборства ГПО, зльотах призовників. Під час однієї з таких акцій наш кореспондент розмовляв з Миколою Юхимовичем про проблеми військово-патріотичного виховання юнаків та дівчат.

6, 11, 13, 9 підтягуються значно більше, ніж вказано нормативами. І все ж не ма, нема, та й поведінка млявенька — три рази не може підтягнутись, а на кросовій дистанції не може добігти до фінішу — руки слабкі, серце і легені не натреновані. Хто в цьому винен? Не лише вчитель фізкультури. Про його фізичне загартування мали подбати і батьки, і вихователі дитсадку. Отаким у армії буде справді скрутно.

КОР.: Ви згадали про виховання в сім'ї. І тут, очевидно, не тільки в фізичній, а й в моральній сфері.

М. Ю. ЄРЕЩЕНКО: Я не раз розмовляв з юнаками, що заступали на варту на комсомольсько-піонерському посту № 1. Старшокласники десятирічок №№ 11, 25, наприклад, немало знають про подвиги героїв-земляків, бойові тра-

стативності, про участь в цій роботі наших фронтівців.

М. Ю. ЄРЕЩЕНКО: Я горджуся, коли нас, ветеранів війни, називають першими наставниками молоді. Та хочеться, щоб на уроки мужності разом з нами, фронтівцями, йшли і ветерани праці, молоді гвардійці п'ятирічки. Адже витоки патріотизму й від того, як усвідомив юнак своє місце в житті, вибравши свою позицію тут, в трудовому чи учнівському колективі. Не посадив ти яблунку, не посіяв зерен пшениці, не поклав в підмурок цеглини, не допоміг інваліду війни, солдатській вдові, просто літній людині — ти збіднів духовно. Не було цього — значить, ти не мав почуття доброти, значить обділений, бідний душевністю. А без цього не може возвеличуватись людина, зайняти активну життєву позицію і бути готовою до випробувань. Тож я повторюю: хай фронтівці, кра-

КОР.: Миколо Юхимовичу, жодного разу ви не розповіли сповна про свій подвиг. Це, звичайно, зі скромності. Але ж...

М. Ю. ЄРЕЩЕНКО: Але б не здійснив його сам. Там, на війні, ми були сильні великою солдатською дружбою, згуртованістю, взаємовиручкою, нашою вірністю обов'язку. Я не знаю нічого величнішого, ніж отой незгасимий вогонь нашої дружби. Не було б рядового Хасана Абдулаєва, не був би поруч мене лейтенант Кисельов, я б, очевидно, не врятувався, не вижив від тяжких ран, не пішов би знову в атаку.

КОР.: Проте не він, Абдулаєв, а ви його врятували від смерті в Белграді.

М. Ю. ЄРЕЩЕНКО: Хасан лежав непричеплений до будинку, куди я заніс його на своїх плечах і переважав рани, дав напиться зі своєї баклагі. Потім уже захищав захоплений нами дім і самого Абдулаєва. Навіть дивувався, як це я міг на люту ловити ворожі гранати, що фашисти кидали в проїмку стіни, і метати їх знову — через вікно на гітлерівців, на їхні ж танки, що підповзали до будинку. Я бився за життя свого друга з далекого Туранургану і сам вижив. Я не мав права залишити пораненого і сховатись в безпечне місце, куди не доставали вогняні струмені фашистських гармат і кулеметів...

І коли через десятки літ мій фронтівний друг Хасан Юлдашевич, який став учителем історії, з допомогою Костянтина Симонова і газети «Правда», розшукав мене, я відчув безмежну радість — бо довідався, що друг мій живим повернувся додому.

Тому завжди, зустрічаючись з молодими, я нагадую їм: треба дорожити дружбою, бути готовим виручити товариша в скрутну годину.

ГЕРОЙ РАДЯНСЬКОГО СОЮЗУ М. Ю. ЄРЕЩЕНКО:

„МУЖНІЙ ДУХОМ СИЛЬНИЙ“

КОР.: Таких, як Абдулаєв і Кисельов, ви називаєте мужніми людьми. Звідки жона, мужність?

М. Ю. ЄРЕЩЕНКО: Бути мужнім — це передусім бути сильним духом. Тільки той, хто загартував себе морально, має волю, чисту совість, вірить в справедливість тієї справи, за яку бореться, може розраховувати на перемогу.

КОР.: Як голова комісії з комплексу ГПО, ви нерідко буваєте на змаганнях допризовників, йотрі складають залізні фізичної і військово-технічної підготовки за програмою фізкультурного комплексу. Що ви скажете про фізичний гарт молодого воїна? І про те, що дали вам фізкультура і спорт там, на фронті.

М. Ю. ЄРЕЩЕНКО: Мені, двадцятирічному, сил не бракувало. Я їх виплекав ще тоді, коли працював у колгоспі, і не забував тренуватись. Тож кинути гранату лежачи чи переплутати Дунай не було особливої скрути. А як би було санітарові Трушину, коли б він був слабкий фізично? Переніс же сотні поранених на своїх плечах, попластунський навіть. Та жодного разу не нарікав на нестачу сил.

Тому майбутнім воїнам нині я часто нагадую: перепочинку у фізичній підготовці не повинно бути — на стадіоні, в спортзалі, на кросовій дистанції. І не треба чекати, поки тебе покличе на старт інструктор по спорту, вчитель фізкультури. В першу чергу — самодігтовка.

Часто буваю на змаганнях з багатоборства ГПО. Просто вітшно, коли бачу, як старшокласники середніх шкіл №№ 5,

диції Радянської Армії, під час уроків початкової військової підготовки вони також багато довідалися, набули знань, тож пройшли повну школу молодого воїна. Саме добрий профорієнтації можна завдячувати, що старшокласники вибирають для себе професію офіцера, вирішивши поступити у вищі військові навчальні заклади. Проте, нерідко дивуюсь, що деякі юнаки не знають історії бойових орденів свого діда-фронтівника, який живе в сусідній квартирі. Отже, можна зробити висновок, що в сім'ї з хлопцем на цю тему й мови не було. Звичайно, дідуся цього призовника скромна людина, він не хизується, що ніс прапор полку крізь вогонь і гуркіт канонади, але про те, якою ціною далась нам наша Велика Перемога, як возвеличився той солдат, що дійшов від Волги до Берліна, повинен розповісти в сім'ї синові його батько, а потім — дід, старший брат. І мати, бабуся хай згадають, що то значило вистраждати, працюючи в тилу, чекаючи з фронту рідну людину. З усього цього також гартується характер майбутнього захисника Вітчизни.

А ще хочу сказати про те, що ми інколи не допомагаємо зорієнтуватись юнакові, яку книгу в першу чергу треба прочитати, який кінофільм переглянути. І от виходить, що про зарубіжного кіноактора хлопець знає більше, аніж про Фруманова чи Фрунзе.

КОР.: А яка ваша думка взагалі про на-

ший робітник, хлібороб скаже хлопцеві конкретно про бойовий і трудовий подвиг. Про історію Великої Вітчизняної війни він, той хлопець, дізнався на уроках у школі. А нам, свідкам тих подій, треба сказати просто про звичайного радянського солдата, який став великим — великим, бо був сильний духом і правдою, за яку не пошкодував життя. Це — не високопарні слова. Про велич треба говорити просто, але пристрасно.

КОР.: До роботи по військово-патріотичному вихованню молоді причетні активісти ДТСААФ, комсомолу, фізкультурних організацій, ветерани Великої Вітчизняної. Що саме, на вашу думку, в їх діяльності треба удосконалити?

М. Ю. ЄРЕЩЕНКО: Передусім — вони мають працювати спільно, об'єднаними зусиллями. А на місцях трапляється протилежне: дтсавіфиці проводять свої заходи, колективи фізкультури — свої, а комітет комсомолу планує ще якусь акцію. А в цій роботі повинен бути комплексний підхід — про фізичний та ідейний гарт майбутнього воїна, його технічну, початкову військову підготовку слід дбати в однаковій мірі. Добре, скажімо, екзамнують, випробовують військово-спортивні ігри «Зірниця», «Орля». Під час їх проведення визначається фізичний гарт юнаків, знання зброї, вміння ходити в строю, орієнтуватись на місцевості. Такі ігри варто проводити не за чіткою системою, частіше.

Розмову він М. ШЕВЧУК.

ВШУЩА

сторінка для старшокласників

№ 2 (27)

ОГЛЯД ЛИСТІВ

ПОСПІШІМО ТВОРИТИ ДОБРО

Кожен день редакційна пошта приносить десятки листів від учнів шкіл. Школярі-старшокласники розповідають про своє шкільне життя, цікаві заходи, успіхи у навчанні, позакласній роботі, про своїх вчителів. Загалом — про свої добрі, корисні, потрібні справи.

У середній школі № 2 м. Новомиргорода, як повідомляє нас рада клубу інтернаціональної дружби цієї десятирічки, був проведений тиждень миру. Уроки мужності, конкурси політичного плакату, малюнків, політичної пісні — це далеко не повний перелік тих заходів, в яких брали участь школярі.

Та з найбільшим завзяттям готувалися учні, — пишуть кидівці, — до ярмарку солідарності. Кожен своїми руками виготовив по 2—3 вироби. Того самого дня в районному будинку культури проходив зліт передових діярок району. Виставку-продаж кондитерських та інших виробів підготували також учні нашої школи. А кошти — 300 карбованців, виручені на ярмарку та виставці, перераховані до Радянського фонду миру.

Найдорожче, що є на землі — то мир. Свята справа — берегти його і робити все, що в наших силах, аби не сталося лиха. Кожного тижня року миру, як лише голова КІДу СШ № 5 м. Світловодська М. Шевченко, клуб інтернаціональної дружби проводить в школі різні політичні заходи. Наприклад, була організована зустріч з студентами Афганістану, мітинг підтримки боротьби патріотів-інтернаціоналістів, лотереї солідарності, ярмарки солідарності. А всі виручені гроші школярі перерахували у Радянський фонд миру, за що отримали подяку.

Багато хороших справ, пише наш громадський кореспондент В. Шульга, на рахунок школярів Кам'янської восьмирічної школи Новомиргородського району. Зібрано 10 тонн металевих брухту, з них 80 кілограмів кольорових металів. Крім того, вони доглядають кроликів. Минулого року, наприклад, учні здали 170 кілограмів дієтичного м'яса. Активну участь у всіх цих заходах беруть Ю. Ревенко, Р. Самойленко, А. Котлярченко, О. Коваленко.

Як повідомив староста класу Сергій Драч, учні 8-Б класу Кіровоградської десятирічки № 15 перевиконали своє зобов'язання по задачі макулатури і зібрали 370 кілограмів цінної сировини.

Все те хороше, що є в нас, дали нам вчителі — така основна думка допису дев'ятикласника А. Козинського з Гайворона. Про педагогів СШ № 2, про їх роботу, вміння пояснити і подати матеріал, захопити учнів своїм предметом розповідається в цьому листі. «Мені пощастило, — пише Анатолій. — Мене навчають чудові вчителі. Це Л. П. Манзій, вчителька хімії, хороший товариш і порадинок, вчителька біології В. О. Лановлюк, А. І. Горбатий — мій класний керівник, вимогливий, принциповий наставник... Всім, що в мені є, я зобов'язаний своїм вчителям».

Лист Наталки Терехової — про змістовний відпочинок. Відпочивати добре може той, хто і трудиться вміє. Цікаво поспішли справжні українські вечорниці в СШ № 34 м. Кіровограда. В залі який був прикрашений портретом великого Кобзаря, вишнваними

ЗОВСІМ НЕ ПРО ТЕ КІМОНО

Чоловіки жартома (але в кожному жарті є частина правди) скажуть, що жінки зуміли відібрати в них майже усі їхні «достоїнства» — носять штани і палять цигарки і т. д. Добралися жінки і до боротьби дзю-до.

Можливо, ми б і не починали ніякої розмови, коли б не листи, які надходять від багатьох дівчат, з одним проханням: «Хочу займатися дзю-до». І щоразу, коли натрапляєш на такі бажання, мимоволі виникає запитання: «А навіщо?».

Дівчата в кімоно. Чомусь зразу уявляється образ скромної японської дівчини, яка прикриваючись віялом, дрі-

ботить через дорогу. І раптом сучасний варіант — дівчата в спортивному кімоно беруть одна одну за поли і кидають на підлогу...

З давніх-давен в дівчині шанували і поважали далеко не фізичну силу. Сила жінки не в цьому. Сила в жіночності, ніжності і навіть в отій безпорадності, незахисності. І ота сила настільки велика, що здатна гори вернути.

«Дівчина, як маків цвіт», «дівчинонька-налинонька», «дівчина-рибчинка», «ой ти дівчино, з горіха зерня», «дівчинонько-кайтонько», «дівчинонько-зіронько» — такими епітетами звертався народ у піснях до

дівчат. І вже в такий спосіб прославляв жіночу ніжність і тендітність. Хіба хто чув, щоб дівчину нагороджували порівняннями «як дуб», «як гора», «як сталь»? «Грім-баба», «чи то дівка, чи козак», «як вхопить — то чорт догори ногами летить», «ніби в спідниці, а сили на трьох волів вистачить» — ось це вже з усмішкою про сильних.

Скажете, то колись, а тепер — емансипація. Але ж «емансипація» означає звільнення від залежності, а не «очоловічення». Так, тепер жінки рівноправні з чоловіками, йдуть з ними в ногу, мають такі ж права і обов'язки. І все ж жінка повинна залишатися жінкою, в класичному розумінні цього слова. «Сила жінки в її слабкості» — так визначив жіночу силу Дюма, і такою вона повинна залишатися, незважаючи ні на які емансипації. Грубість (мається на увазі фізична) ніколи не пасувала дівчині, жінці, і ніколи не викликала ні в кого захоплення. А хіба не до грубості веде дзю-до та й подібне? Воно так само не пасує дівчині, як і цигарка.

Та й зрештою, якщо дівчата заберуть в хлопців ще й силу, то що все-таки залишиться їм? Ми говоримо, що перемелася справжній лицарі. А для чого вони тоді, коли дівчата самі собі

дадуть раду і постоять за себе так, що й хлопець не зможе.

Завжди, коли бачу листи з «хочу займатися дзю-до», згадую рядки з вірша Є. Евтушенка:

Какой запятый
общества этап.
Коварно
подготовленный
веками,
Мужчины стали
что-то вроде баб,
А женщины — почти
что мужчинами.

Захоплюватися фізичною культурою, спортом — це чудово. Є прекрасні види спорту (художня гімнастика, легка атлетика і т. д.), які не перетворюють жінку на «мужчину в спідниці». Звичайно, це імponує, коли можна себе захистити, подолати навіть набагато міцнішого за себе хлопця, покласти до своїх ніг хулігана.

Але давайте все поставимо на свої місця. Нехай сила — залишиться за хлопцями. Жіночі принади від цього нічого не програють, а швидше виграють. Нехай чоловіки захищають жінок, а не навпаки. І слабкою статтю нахай будуть все-таки дівчата. Адже не варто штучно робити з себе тільки якусь подобу жіноцтва.

Зрештою, нехай скажуть своє слово читачі — хлопці, дівчата. Нехай напишуть і ті, хто займається дзю-до. Що воно все-таки дає для нас, дівчат?

Т. ТАРАСЕНКО.

Після закінчення Кіровоградського педінституту Світлана Василюк Малимон працює вчителем фізвиховання у Добровеличківській СШ. Її вимогливість, доброта, щирість дають добрі результати: вона щороку готує до 400 значників ГПО. На знімку: С. В. МАЛИМОН з учнями перед початком тренування юних баскетболістів.

Фото С. ФЕДЕНКА.

КОНСУЛЬТПУНКТ «ВІТРИЛ»

Семикласник С. Порхун з Новоукраїнського району запитує, чи має право дирекція школи залишати у групі продовженого дня усіх учнів.

Дирекція не має такого права, якщо батьки не подавали на те заяву.

* * *

Людмила Б. та Л. Кочубей мріють стати секретарями друкарками і запитують, де можна придбати цю професію.

Секретар-друкаркою можна стати, навчаючись на платних курсах. В обласному центрі такі курси є, наприклад, при школах ДТСААФ клубів.

* * *

«Мені подобається професія зубного техніка. Але я не знаю, де можна її здобути. Надія Т. Маловісківський район».

Спеціалістів з цієї професії після восьми класів готує Олександрійське медучилище. Є училища в інших містах, які готують фахівців тільки після закінчення середньої школи.

Адреса училища: 317900, м. Олександрія, Кіровоградської області, вул. Першотравнева, 31 «а».

* * *

«Ми мріємо стати радистами. Але де знаходиться такий заклад, який готує радистів, не знаємо. Учениці 10 класу. Маловісківський район».

Радистів (тобто радіотелеграфістів) готують при школах ДТСААФ. У всіх питаннях слід звертатися

А вона справді особлива. Хоча б ось це: в її стінах павчався один із засновників української радянської драматургії І. К. Микитенко. Тепер його ім'я носить наша школа.

Є у нас куточок життя та творчості письменника. Частими гостями в нашій школі є земляки письменника, а також учні інших шкіл. Побували в нас школярі Комишуватської середньої школи, Іванівської десятирічки, учні Костоватської восьмирічної школи Миколаївської області, компаніївські школярі.

10 вересня 1967 року, в день відкриття літературно-меморіального музею І. К. Микитенка, у нас в гостях побували Олег Іванович, син Івана Кіндратовича, з дружиною Зінаїдою Григорівною, письменник Терень Масенко. Ось, що він записав у альбомі: «Я глибоко зворушений, сердечно радий, безмежно вдячний добрим і ширим друзям — землякам за таку увагу та любов до славного Івана Микитенка. Хай слово Микитенка живе в серцях щасливих поколінь. Радісно за їх світле майбуття».

Життя і творчість крокують поруч, і як важливо нам, молодим, взяти собі в дорогу вірного друга — книгу. Такими книгами — бійцями за краще в людях — є твори Григорія Андрійовича Карьова. Він також наш випускник, вико-

ТАКА НАША ШКОЛА

бував і вчився тут. Для нас завжди будуть як доповіді слова, сказані письменником: «Пам'ятайте, що не довчись в школі, дуже важко надолужувати потім в житті. А знання потрібні, без них не можна добре працювати і жити, не можна будувати комунізм».

Ми підтримуємо тісний зв'язок із письменником. Нещодавно школа одержала нову його книгу «Зелені горіхи» з дарчим написом, де він пише: «Моїм юним друзям на добру пам'ять з побажанням доброго плавання по бурхливому, прекрасному морю, яке називається життя».

Наша школа виховала і Героя Радянського Союзу Івана Івановича Кувика.

Величне слово письменника, мужність захисника, почесний труд хлібороба — все це ми, юні, вбираємо в свої серця, щоб потім, залишаючи стіни рідної школи, взяти з собою у далеку дорогу життя.

Члени пошукowego експедиційного загону «Росинка» Рівнянської СШ № 2 імені І. Микитенка.

Новоукраїнський район.

аудиторії. Про що ж величезну?

ШКОЛА: КРОКИ РЕФОРМИ

ДБАЮТЬ ПРО ЗМІНУ

Випуск виробів дванадцяти найменувань освоїли трудові загони старшокласників, які діють в Одеському державному об'єднанні імені Кіровоградського.

Залучення учнів до виробничого процесу, виконання

джерел народної творчості».

ПРОДУКЦІЮ ВИПУСКАЄ «СУПУТНИК»

«Ми робимо двигуни з маркою заводу імені Малишева», — з гордістю говорять тепер багато учнів шкіл Комінтернівського району Харкова. Їх почуття цілком зрозумілі. Їм довірено брати участь у випуску потужних дизелів для тепловозів і кораблів, які виготовляє відоме всій країні підприємство.

Це стало можливим після того, як тут створили перше в Харкові міжшкільне навчально-виробниче об'єднання. «Супутник» дістав права структурного підрозділу заводу транспортного машинобудування імені В. О. Малишева.

До об'єднання увійшли навчально-виробничий комбінат Комінтернівського району, шість шкільних майстерень, станція юних техніків, — розповідає

го директор Григорій Степанович Меноз. — Є тут і спеціально створений комбінат психолога, який допомагає підліткам вибрати найбільш підходящий спеціальність. Така міцна база дала змогу докорінно поліпшити трудове виховання і професійну орієнтацію учнів. Якщо раніше ґрунтовне знайомство дітей з робітничими професіями починалось у комбінаті з дев'ятого класу, то тепер — вже з п'ятого шостого. Всі заняття ведуться за єдиним планом, раз на тиждень їх проводять досвідчені наставники — робітники, рекомандовані колективом підприємства.

Такі «супутники» з'явилися і у тракторного, турбінного, авіаційного, інших великих машинобудівних заводів Харкова.

В. МАРКОВ,
В. ФОМЕНКО,
кор. РАТАУ.

ків і дільниць підприємства. Саме в сьогоднішніх підлітках бачать швейники зміну, яка має впровадити і обслуговувати тут високопродуктивну техніку. Уроки трудового навчання проводять досвідчені наставники, краді спеціалісти швейного об'єднання.

Праця школярів організована за бригадним порядком. Беручи участь у виконанні виробничих планів, вони щодня, змінюючи один одного, по три-чотири години виконують задану програму. Одержавши тканину, учні самі розкрояють її, шийть дитячі плаття, сорочки, постільну білизну. Готові вироби йдуть на прилавки магазинів.

Створивши загони старшокласників, — говорить секретар парткому об'єднання М. О. Корженко, — ми маємо можливість краще готувати робітничу зміну, скорочуючи при цьому період адаптації новачків.

Л. ГРУШКОВЕЦЬКА,
В. ЧЕРЕВІЧЕНКО,
кор. РАТАУ.

психолога, який допомагає підліткам вибрати найбільш підходящий спеціальність. Така міцна база дала змогу докорінно поліпшити трудове виховання і професійну орієнтацію учнів. Якщо раніше ґрунтовне знайомство дітей з робітничими професіями починалось у комбінаті з дев'ятого класу, то тепер — вже з п'ятого шостого. Всі заняття ведуться за єдиним планом, раз на тиждень їх проводять досвідчені наставники — робітники, рекомандовані колективом підприємства.

Ось, наприклад, учениця 10-В класу Олександрівської середньої школи № 1 Світлана БЕЗКРОВНА (на знімку вгорі) любить техніку. На заняттях, які веде М. П. ЛЕВЧЕНКО, вона взяла багато цікавого про професію механізатора. І тепер трактор підкоряється їй не гірше, аніж хлопцям.

А от дівчатам з 10-Б та 10-В класів цієї ж школи ближче до душі професія швачки. М. І. СИРОТА (ви бачите її на знімку з Оленою ДАНИЛЮК) навчила своїх вихованців вже багато чого. Дівчата навіть беруться за виконання замовлень піонерських таборів: вони обшивають рушники, простиралля, штори (знімок внизу).

Фото С. ФЕНЕНРА,
сміт Олександрівка.

...Томас-Альва Едісон (1847—1931), видатний американський фізик і електротехнік, винахідник фонографа, мікрофона, мегафона, електричної лампочки, у чотирнадцять років був редактором. Продаючи у поїздах газети, Томас-Альва одного разу вирішив і собі стати видавцем. Він невдовзі купив старий друкарський прес, фарби, кілька наборів літер.

1861 року починає з'являтися «Уїклі Геральд», що видається А. Едісоном, — щотижневий літературно-науковий журнал. Що ж, у «малого редактора», як його називали, вона була справді цікавою. Слава газети швидко розросталася, і незабаром Едісон мав уже чотириста постійних передплатників серед залізничників та мешканців міст, розташованих вздовж залізничної лінії. Навіть англійська «Таймс» писала про чотирнадцятирічного редактора газети. Англійський винахідник Стефенсон замовив Едісону спеціальний випуск «Уїклі Геральда».

Але сумно скінчилася

редакторська кар'єра Едісона.

Та Аль не опустив руки. Через деякий час він разом з своїм товаришем випускає нову газету «Пол Прай». Хлопці підмічали різні вади, смішні риси і дріб'язкові нечесності домів, і витягували все на свої сторінки. Юні видавці не зважали ні на кого, не визнавали ніяких авторитетів. І кожен примірник «Пол Прай», звичайно, розхоплювали вмиг.

Але і тут — фіаско. Молоді сатирики в одному з номерів висміяли місцевого багача. Той не став з ними церемонитися. Скопивши якусь Аля на вулиці, сильно побив його і вкинув у річку Сент-Клер.

Відтоді Едісон більше не повертався до редакторської діяльності.

Костянтин Ціолковський (1857—1935) у дев'ять років після скарлатини майже зовсім втратив слух. Але це не перешкодило йому через книги пізнавати все нові закони, поняття, явища. Він часто замислювався над прочитаними розділами, пробував робити свої висновки і дуже

радів, коли такі висновки згодом знаходили у дальших розділах книги. Та одна думка щодалі настирливіше почала переслідувати Костика: от якби людина могла одірватися від Землі і сягнути небесних просторів. І от на аркушах паперу з'являються початкові ескізи крилатої літальної машини.

Коли Костика було шістьнадцять, батько вирішив послати сина до Москви. Там К. Ціолковський повиністю віддався навчанню, просиджуючи цілими днями в бібліотеці над книжками, а дома не раз співав над дослідженнями до пізньої ночі, мріяв. «Думка про польоти в космічному просторі, — писав він згодом, — ніколи не покидала мене». Ці думки й далі ще більше надихали його на навчання. І найголовніше для нього було читати і проводити дослідження.

Так Костянтин Ціолковський став видатним російським ученим-самоуком, винахідником, який зробив ряд великих відкриттів в аеронавтиці, аеродинаміці, ракетній техніці та теорії міжпланетних польотів.

Щодо, де можна збути цих спеціальностей. Л. Слюсаренко, О. Петренко, Новоархангельський район». Фармацевтів готують у Харківському фармацевтичному інституті, а також у Запорізькому та Львівському медичних інститутах. Цю спеціальність можна набути і в деяких медичних училищах.

Косметологів готують на курсах при косметичних кабінетах, інститутах, лікарнях в м. Києві, Москві. Але туди можна потрапити лише за направленням обласного відділу охорони здоров'я і з медичною освітою.

«Я мрію стати слідчим, вчуся у 8 класі. Чи можна після восьми класів здобути цю професію? Олександр Ч. Знаменський район».

До навчальних закладів Міністерства внутрішніх справ СРСР приймають осіб, які відслужили дійсну службу в Збройних Силах СРСР і мають середню освіту.

«В цьому році в закінчую восьмий клас і хочу вчитися далі. Хотіла б набути професії товарознавця. С. Пильненка. с. Хмельове».

«В яких технікумах можна набути професії товарознавця? О. Яровенко. м. Гайворон».

Товарознавців готує Кіровоградський технікум радянської торгівлі. На цю спеціальність можна вступати з середньою та восьмирічною освітою.

Адреса технікуму: 317012, м. Кіровоград-12, вул. Василівська, 5.

ВЕСНЯНІ СИЛУЕТИ

Сукні-костюми, сарафани найкраще шити з тканин стриманого кольору, які не мнуть. Їх можна оздоблювати контрастними строчками, гудзиками, поясками. Для цього можна використати вельвет, штучну шкіру чи замшу. Спідниця дещо довші, ніж раніше.

Нащодавно до Першотравенської середньої школи завітали минулорічні випускники, а нині курсанти Ульяновського вищого танкового училища Віктор Остапенко і Горьковського вищого військового училища тилу Віталій Прядун. Цікавою була зустріч учнів з недавніми вихованцями школи, напевне тому, що обидва не вважали себе гостями, а почували своїми в учнівській

ні запитували про все — навчання, дозвілля, умови заняття спортом і фізкультурою. Але найбільше цікавило запитання, як готувати себе до вступу у військові училища, як виховувати у собі високі моральні та бойові якості. Адже так багато хлопців мріють стати справжніми військовими, як їхні старші товариші Віктор Остапенко та Віталій Прядун.

М. ЧУБ.
Голованівський район.

ЯК ЦЕ «НІЧОГО РОБИТИ»?

Де провести юнаку чи дівчині вільний час? Сьогодні це запитання ставить багато хто з старшокласників.

Щоб відповісти на нього, завітаймо в середню школу № 17 м. Кіровограда. Тут, де вже довгий час діє багато гуртків художньої самодіяльності, такої проблеми немає. Всі учні з великим задоволенням займаються в цих гуртках. Хор «Юність», «Веселі хлоп'ята», три ансамблі, клуб «Золота нота», де вивчають музичну грамоту, танцювальні колективи чекають і запрошують старшокласників.

Мистецтво, справді, може зробити і робить з людиною незвичайні чудеса, змушує її мислити і творити, трудитися. І щоразу на репетиції кожен учасник намагається досягти більшого.

У добре обладнаному музичному класі хлопці й дівчата у вільний час слухають класичну музику: Баха, Бетховена, Моцарта, Шопена; уважно спостерігають в кінокадрах за рухами балерин, вчать словесно описувати картинку, відчувати тони різноманітних фарб.

Ці та інші події і лягли в основу фільму «Здрастуйте, друзі!», титло приналежності глядачам. Прем'єра відбулася, а зйомки тривають. Кінолюбители Балти виконують замовлення працівників пожежної охорони: знімають фільм для малат — «Обережно, вогонь!». Інші їх кінострічки — «Сині солдати», «У нас цікаво», «Вперед, туристи!», «Плещуть карасі» — вже відзначені на різних конкурсах любительських фільмів.

В. ЧЕРЕВІЧЕНКО,
кор. РАТАУ.

Балта,
Одеської області.

Є у косулі друзі

На прем'єру свого фільму «Здрастуйте, друзі!» юні кінолюбители міста Балти прийшли у формених костюмах зелених патрулів. Про те, як ці школярі стали вірними друзями природи, розповідає їх нова кінострічка.

А почалося все незвичайно. Чергові практичні заняття кіностудії «Вогні» проводили в лісі. Школярі вчилися робити пейзажні зйомки, уважно прислухалися до порад і зауважень свого керівника, методиста міського палацу піонерів Бориса Тарнуцького. Раптом поруч пролунав постріл. Усі минулися до місця пригоди: на лісовій галявині лежала поранена косуля. До неї обережно підрадався бракон'єр, щоб забрати здобич.

І ось у ці перші секунди німого обурення і розгубленості застрелена кінокамера Володі Кириленка, а за нею — Тетянка Лещенко. Бракон'єр, побачивши школярів, спробував втекти, добре розуміючи, що йому вже не приховатися від обвинувачувальних кадрів. А для дітей найголовнішим вже було подання допомоги косулі. Вони віднесли її до будиночка лісника, встановили пост і по черзі протягом кількох місяців доглядали і лікували, поки жителя лісу не одужала. Цікавих справ у дітей з кожним днем ставало все більше. Вони допомагали лісникам заготовляти на зиму корм для звірів, разом із працівниками рибинспекції робили рейди по річках і водоймах. Наприкінці літа вони несподівано зустрілися з своєю косулею. Це сталося на тій же галявині.

Ці та інші події і лягли в основу фільму «Здрастуйте, друзі!», титло приналежності глядачам.

Прем'єра відбулася, а зйомки тривають. Кінолюбители Балти виконують замовлення працівників пожежної охорони: знімають фільм для малат — «Обережно, вогонь!». Інші їх кінострічки — «Сині солдати», «У нас цікаво», «Вперед, туристи!», «Плещуть карасі» — вже відзначені на різних конкурсах любительських фільмів.

В. ЧЕРЕВІЧЕНКО,
кор. РАТАУ.

Балта,
Одеської області.

ДЕ ВИ, ДЖЕНТЛЬМЕНИ?

«Дорога редакція! У нашому класі навчається шість хлопців. Та, на жаль, за роки навчання вони не навчилися добре поводитися, особливо у ставленні до дівчат. Н. Федоренко, Онуфріївський район».

Шкода, але такі листи ще надходять до редакції. Давайте подумам, чому ще трапляються листи з словами «не вміють себе поводити».

Справа тут не тільки в домашньому вихованні. Є ще одне: зараз чомусь немодно стало серед школярів бути вихованим і культурним. Дивна мода, але вона все-таки існує.

Уже не раз в цьому доводилося переконуватися. Ось тільки останній приклад. В трамвай заїхав гурт хлопців-старшокласників. Про те, що вони старшокласники, свідчили їхні голосні розмови. Ніби і небагато їх було, але вони зуміли зчинити такий гамір, що годі було всидіти. Здавалося, вони змагалися між собою в тому, хто голосніше буде сміятися і тупотіти ногами. І при тому обов'язково поглядати на інших пасажирів: ось, мовляв, які ми,

ось які розумні і сильні. Навряд чи хтось так про них подумав, як вони про себе, швидше навпаки. Та мова, зрештою, не про те. Усі, хто їхав тим маршрутом трамвая, могли помітити: в кого ота некультурність була природною, а в кого — награною, виглядало. Усі так робили, і той, хто, може, випадково потрапив в ту компанію, намагався «не відставати», хоча і не все виходило. Фальш відчувалася і від цього ставало ще неприємніше. А хлопці, мабуть, вважали, що так вони виглядають дорослішими, справжніми чоловіками. Коли хтось з пасажирів зробив їм зауваження — після зовсім недотепного жарту одного з гурту всі знову голосно засміялися. Як тільки хлопці зішли, весь трамвай зітхнув з полегшенням — пасажирів неприємне враження вони справляли.

У них це вважається «модним». І навіть в присутності дівчат вони намагалися виглядати «модними». Пропустити дівчину вперед? Та що ви, товариші б засміяли. Устатити жінці чи своїй ро-

весниці місце? Ніколи в житті, бо товариші потім проходу не дадуть. Вже не будемо говорити про те, щоб допомогти понести важку сумку, подати руку з автобуса, допомогти в гардеробі відігнути пальто... Можливо, десь поодинокі хлопці все це роблять, але тільки не на очах однокласників. Це вважається «недостойним» хлопця вчинком.

Це одне. Є ще й друге. Ось дівчата пишуть: «Не вміють себе хлопці поводити». А може в цьому є вина і ваша, їхніх однокласниць? «Погоно поведуться» — значить дозволяє їм так поводитися. Якщо хлопець пропустить вас уперед і з нього сміятимуться однокласники, то, мабуть, вам не треба хоч на краплю той сміх підтримувати. Сказав погане слово — не залишати це без уваги. Не, подав руки з автобуса — і цього прощати не можна. Як це робити? Думаю, готових рецептів тут давати не потрібно. І все ж багато залежить, як поводитимуться інші хлопці, від вас, дівчат.

«ВІТРИЛА».

На чорно-білій клавіатурі фортепіано лежить книга з написом «Роздум», на книжку покладено троянду. Це емблема клубу книголюбів «Роздум» із шахтарської Олександрії, створеного за рішенням президії правління міського товариства книголюбів. Ініціатором і душею клубу є бібліотекар Ірина Федорівна Якименко, людина широко заохочена в книжку і музику. Справа в тому, що клуб олександрійських книголюбів універсальний, охоплює широке коло питань. Виник він з потреби в спілкуванні. І коли сьогодні я запитую у найбільш активних членів клубу, що їх приваблює в діяльності «Роздуму», вони відповідають майже однаково: можливість спілкування. У клубі сорок членів, і ядро його незмінне від початку існування, тобто, з 1981 року. Як і кожна першорядна організація, клуб має свої органи правління. Рада клубу в кількості семи чоловіків обирається на два роки. Головним органом є загальні збори. Методи і форми роботи клубу нагадують бібліотечні: читальні конференції, огляди, зустрічі з письменниками, художниками, героями війни і пра-

Біла троянда

ці, тематичні та ювілейні вечори, присвячені творчості видатних письменників. Та головне, певно, не форма, а зміст. Ось про зміст і поговоримо детальніше.

Один раз на місяць збираються члени клубу на свої засідання. Кожне засідання присвячене певній темі. На засіданнях клубу «Роздум» проводилися вечори поезії М. Світлова, К. Симонова, О. Блока, М. Цветаєвої, А. Ахматової. Темою багатьох засідань став взаємозв'язок мистецьких жанрів, зокрема, музики і літератури. Надто залишилися у пам'яті членів «Роздуму» вечір, присвячений «Замітлі» О. С. Пушкіна в музичних ілюстраціях Героя Соціалістичної Праці, народного артиста СРСР лауреата Ленінської і Державних премій Г. В. Свиридова, який проводила винидач культури світового училища Л. М. Бєлікова. Чарівна музика Свиридова супроводжувала цікаву, змістову розповідь про одну з найпоетичніших повістей великої російської літератури. Не забути любителям книги і засідання на тему «Російський романс», автором якого була та ж Л. Бєлікова. Цикл засідань під загальною назвою «Широка країна моя рідна» книголюбів приурочили до 60-річчя створення СРСР. До нього увійшли цікаві розповіді про видатні пам'ятки культури і

І звуки роялю

мистецтва нашої країни з Прикарпаття, Прибалтики, Ленінграда. Не забули книголюбів і про свій край. «Місто моє Олександрія» — так називалося одне з засідань клубу. «Олександрія вчора, сьогодні, завтра» — свій любительський фільм під такою назвою показав один із найактивніших членів клубу «Роздум» М. М. Хейфіц. До речі, разом зі своєю дружиною Л. В. Цитовською Михайлович завжди пропонує учасникам клубу цікаві, несподівано побудовані заходи. Так, до 800-літнього ювілею перлини древньої російської літератури «Слова о полку Ігоревім» Хейфіц і Цитовська провели засідання у формі диспуту літературознавців щодо загадки «Слова».

Суто музичним темам присвячені засідання «Всесвітньої музики мова», «Пер Гюнт» Ібсена у музиці Гріга, життя і творчість геніального В. А. Моцарта, ювілей П. С. Баха («Яка дивна повість про кинуту у віки душу мою») — стали темами зустрічей книголюбів. А інші вони готують нове

ІВОЄ ДОЗВІЛЛЯ

засідання, присвячене «Піковій дамі» Пушкіна і Чайковського.

Кожна розповідь супроводжується виставками літератури, які книголюбів виставляють, використовуючи не лише бібліотечні книги, а й свої власні.

— До нас у клуб, — говорить секретар Олександрійської міської організації книголюбів, теж член «Роздуму» М. П. Тарасова, — приходять люди енергійні, ініціативні, захоплені. Ось, наприклад, О. О. Ковальова, заступник секретаря партійної організації виробничого об'єднання «Олександріявугілля». Як цікаві розповіді про декабристів почитали ми від неї! Навіть не здогадувались, що наша область так пов'язана з цими легендарними борцями проти царизму. Заохопленою людиною представили мені і олександрійського шахтаря В. В. Суранова, який понад усе цікавиться стародавньою історією і

міфологією і «публікує» статті з цих питань на сторінках журналу «Час душі». Так, так, у книголюбів є свій журнал... надрукований на машинці, звичайно. Кожний з учасників клубу може виставити тут свої замітки і статті, малюнки і фотографії в тому випадку, коли їх схвалить редколегія. Збираючись на свої засідання, члени клубу розмовляють про літературні новини, сперечаються, діляться враженнями від почутого і побаченого. Однією з форм роботи «Роздуму» стала зустріч зі школярами. Нам цікаво передавати свої знання молоді, — говорить І. Ф. Якименко. — У нас, до речі, існує «клуб у клубі» «Орієнтир», створений на базі школи № 17, який займається пропагандою книги і знань про книгу, її значення в житті людини, серед школярів.

В клуб «Орієнтир» учасники «Роздуму» приходять з ірраціональними, які вже проводилися в їх клубі чи з цілком самостійними, підготовленими для юних друзів книжки. Наприклад, засідання на тему «Голос, збережений на віки» (про запис голосу В. І. Леніна) чи засідання, присвячене Японії, в якому взяв участь працівник об'єднання «Олександріявугілля» Ю. П. Ефремов, котрий побу-

вав у Україні ранкового сонця.

Клуб книголюбів «Роздум» відомий далеко за межами області, навіть республіки. Він нагороджений дипломом першого ступеня і грошовою премією за участь у Всесоюзному єдиному клубному дні «Книга і ідеологічна боротьба» в 1984 році. Відзначено олександрійських книголюбів і за участь у другому Всесоюзному клубному дні «Книга, що бореться». Ці нагороди дуже приємні, та найприємніше те, що є серед нас люди, які люблять книгу, музику, люблять прекрасне. В Олександрії 19 клубів книголюбів, «Роздум» найпопулярніший із них. В цьому заслуга міського товариства книголюбів, організаторів клубу на чолі з Іриною Федорівною Якименко і, звичайно, самих учасників, людей, які своїм девізом обрали слова знаменитого французького письменника В. Гюго: «Знати, думати, мріяти. Все в цьому».

В. ЛЕВЧОК,
спецкор «Молодого комунара».
м. Олександрія.

ГРА КЛИЧЕ НА СТАРТ

СЬОГОДНІ МАТЧЕМ З ВІННИЦЬКОЮ «НИВОЮ» КІРОВОГРАДСЬКА «ЗІРКА» ПОЧИНАЄ СВІЙ НОВИЙ ФУТБОЛЬНИЙ СЕЗОН

Кожний болільник, скутивши після довгої перерви за футбол, ідути на свій перший матч у сезоні, звичайно, чекає від нього чогось надзвичайного. Він таємно леліє надію, що врешті доведеться побачити в улюбленій грі щось нове, відмінне від налізабутих вражень минулого.

Для кіровоградської «Зірки» це буде двадцять дев'ятий старт у всеоюзних першостях...

ДАВАЙТЕ ПІДРАХУЄМО

За період з 1958 по 1985 роки «Зірка» провела в чемпіонатах країни з футболу 1116 матчів, що дозволяє команді виходити до почесного числа «тисячників» радянського футболу, яке, до речі, нараховує лише кілька десятків колективів (в основному команди вищої та першої ліги). Здобутки кіровоградців у цих зустрічах такі — 446 перемог, 311 нічий, 359 поразок при різниці м'ячів 1331 — 1124 = +207.

СУПЕРНИКИ «ЗРУЧНІ» І НАВПАКИ

Із двадцяти семи суперників по шостій зоні «Зірка» не зустрічалася лише з охтирським «Нафтовиком» — дебютантом дру-

гої ліги. Інші команди добре відомі нашим футболістам, з кожною в «Зірці» склалися свої стосунки. Приємно, що до «зручних» суперників, тобто тих, у матчах з якими кіровоградці частіше вигра-

вали, ніж терпіли поразку, належать 16 команд. Ось вони (ігри «Зірки» з ними, її виграші, нічий, програти, різниця забитих і пропущених м'ячів, очки «Зірки», набрані в іграх з цими 16-ма командами):

	І	В	Н	П	М'ячі	О
«Кристал»	47	19	15	13	62-46	+16 53
«Буковина»	46	20	13	13	62-45	+17 53
«Поділля»	39	18	14	7	52-23	+29 50
«Атлантика»	37	17	10	10	48-47	+1 44
«Торпедо» Лц.	36	17	10	9	50-34	+16 44
«Авангард»	36	15	9	12	50-44	+6 39
«Десна»	35	16	7	12	39-36	+3 39
«Новатор»	32	15	7	10	36-26	+10 37
«Шахтар» Г.	30	14	8	8	35-27	+8 36
«Сухоміновець»	23	15	2	6	36-16	+20 32
«Нива» Тр.	23	11	7	5	34-24	+10 28
СКА Од.	22	10	3	9	24-23	+1 23
«Прикарпаття»	18	8	4	6	35-14	+21 20
«Океан»	14	6	3	5	18-14	+4 15
«Малик»	10	4	2	4	13-12	+1 10
«Торпедо» З.	2	1	0	1	2-1	+1 2

А ось з цими командами «Зірка» грала невдало:

	І	В	Н	П	М'ячі	О	
«Суднобудівник»	51	16	14	21	54-58	- 4	48
«Спартак»	42	13	12	17	39-40	-11	38
«Нива» В.	42	13	10	19	34-47	-13	36
«Закарпаття»	38	13	10	15	36-38	-2	36
«Привітас»	36	12	11	13	40-34	+ 6	35
СКА К.	27	7	8	12	26-35	- 9	22
«Гаврія»	18	6	5	7	19-26	-7	17
«Шахтар» Пг.	10	3	0	7	9-14	-5	6
«Зоря»	4	0	3	1	3-6	-3	3

Лише з динамівцями Ірпіня усі показники взаємодій кіровоградців абсолютно рівні:

	І	В	Н	П	М'ячі	О
«Динамо»	2	1	0	1	6—6	2

В ОСНОВНОМУ СКЛАДІ

Прихильникам «Зірки», які уважно стежать за долею команди, відомі зміни у її складі. А вони значні, адже колектив з різних причин залишив одразу вісім основних грав-

ців — Микола Латиш, Сергій Улицький, Сергій Ралюченко, Едуард Денисенко, Сергій Лактионов, Олег Діброва, Олександр Рябко та Олег Коломієць. Тож можна сказати, що в

нашому місті формується зовсім нова команда. Так, з усіх гравців «Зірки» лише троє зіграли у її складі більше ста матчів. Це — ветерани команди захисник Валерій Самофалов (327 ігор), півзахисник Володимир Димов (170) і нападуючий Михайло Калита (149). А гравець середньої лінії Ярослав Бобилєв в команді вже п'ятий рік, та через численні травми зіграв лише 85 матчів.

Інші футболісти провели у «Зірці» один-два сезони: воротар Олександр Мулиндин (8 матчів), захисники Стеніслав Казаков (22), Олег Коробко (18), Владислав Іщенко (10), півзахисники Леонід Федоров (37) та Олександр Лисковець (33), нападуючі Ігор Мартиненко (32) та Геннадій Куроп'ятник (2).

Серед новобранців команди болільники побачать як досвідчених, так і зовсім молодих гравців. Якщо 26-річний воротар Юрій Коляковський, захисники Євген Чижик та Микола Альошин, нападуючий Олександр Сальников пройшли школу команд майстрів, то для Юрія Ободенка, Олександра Михайленка, Саміра Гасанова та Леоніда Хлебнікова нинішній сезон буде першим у великому футболі. До цього слід додати, що сьогодні «Зірка» — одна з наймолодших команд нашої республіки, середній вік її гравців всього 24 роки.

УВАГА— НА КАЛИТУ!

8 листопада 1971 року кращий бомбардир кіровоградського футболу Віктор Квасов у ворота северодонецького «Хіміка» забив свій останній гол в чемпіонатах країни. Вищу відмітку для форвардів «Зірки» було встановлено на цифрі «72». Ось уже п'ятнадцять років ніхто не може перевершити цей рекорд клубу. Щоправда, два сезони тому значно наблизився до нього Олександр Алексєєв (65 голів), та його передчасне загибання великого футболу не погодило результат Квасова.

Серед гравців, що виступають у нинішньому складі «Зірки», найбільшу кількість забитих м'ячів мають Валерій Самофалов (48) та Михайло Калита (41). Щодо Самофалова, то останнім часом він більш виконує функції захисника, ніж нападуючого. Таким чином, нині в команді лише Калита може посперечатися з рекордсменом в результативності. Слід відзначити, що Квасов у свої 24 роки (стільки нині Калиті) мав на своєму рахунку лише 13 голів, значно поступаючись нинішньому лідеру атак «Зірки». Так що — головна увага на Калиту!

С. БОНДАРЕВ.

СУПЕРНИКИ «ЗІРКИ»

«НИВА» (Вінниця)

Ця команда, безумовно, кращий український клуб другої ліги після десяти років: срібний призер першостей 1981 та 1985 рр., бронзовий у 1983 р. і, наразі, чемпіон республіки 1984 р. До того ж «Нива» останні два сезони дуже вдало виступає в баталіях Кубку СРСР. Серед команд, які поступилися вінничанам — харківський «Металіст» й ростовський СКА, львівський «Карпати» та запорізький «Металург». «Нива» стала справжньою кузницею футбольних талантів, виховавши команд вищої ліги таких гравців, як Іван Вишневський («Дніпро»), Василь Рад та Іван Паламар (кіївський «Динамо»), Іван Панчишин («Металіст», Харків). У нинішньому році футболісти Вінниці зобов'язалися перед своїми болільниками боротися за титул чемпіона республіки й право вступати у першій лізі. Кіровоградська «Зірка» в «Ниву» у чемпіонатах країни зустрічалася 42 рази: на рахунок наших земляків 13 перемог, 10 нічий та 19 поразок, різниця м'ячів 34—47.

В. о. редактора
В. АФАНАСІЄНКО.

На українському мові

«Молодой комунар» — орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМ України.

НАША АДРЕСА:

316050. МПС.
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-54-26; відповідального секретаря — 2-55-65; відділів робітничої молоді та внутрішньогосподарського життя, сільської молоді — 2-53-94; пропаганди, листів і масової роботи — 2-59-82; учнівської молоді, морально-естетичного виховання — 2-55-65; військово-патріотичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-53-22; оголошень — 2-56-65; коректорської — 3-61-83.

Газета виходить в вівторок, четвер, суботу

Друкарня імені М. Димитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України м. Кіровоград, вул. Глібки, 2.